

SmallTalk

“รันเซล”

จากเป้ทหารกลายเป็นกระเป๋านักเรียน

อรุณิษา บุญเลนทร์
ฝ่ายธุรกิจสัมพันธ์ ส.ส.ท.

ทุกครั้งที่เราเห็นกระเป๋านักเรียนญี่ปุ่น วุบหนึ่งจะรู้สึกเหมือนตัวเองกำลังเดินทางย้อนวันวานกลับไปช่วงที่ยังเป็นนักเรียน ทุกที พุดอย่างนี้อาจทำให้คิดว่าผู้เขียนเป็นคนขยันนัก รักการเล่าเรียนเป็นชีวิตจิตใจ อาจจะย้อนวัยกลับไปนั่งเรียนหนังสืออีกครั้งใช่ไหมละ...

...เปล่าเลย

ที่อยากจะหมุนเวลากลับไปช่วงวัยเอ๊ะอีกครั้งก็เพราะ “กระเป๋านักเรียนญี่ปุ่น” นั่นต่างหาก! เอ้า...งงละสิ เค้าเป็นว่าฉบับนี้ จะขอพาไปทำความรู้จักกับกระเป๋านักเรียนญี่ปุ่นกันสักหน่อย ซึ่งจะเจาะจงไปที่กระเป๋านักเรียนของเด็กอนุบาลและเด็กประถมโดยเฉพาะ เอ...แล้วกระเป๋านักเรียนของเด็กเหล่านี้มีความพิเศษอย่างไร...เพื่อไม่ให้เป็นการรอช้า เราไปทำความรู้จักความพิเศษของกระเป๋านักเรียนกันแล้วดีกว่า

เด็กญี่ปุ่นส่วนใหญ่ตั้งแต่ชั้นอนุบาลถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จะใช้กระเป๋านักเรียนแบบเดียวกัน โดยจะเรียกกระเป๋านักเรียนนี้ว่า “รันเซล” หรือ **ランドセル (รันโดเซรุ)** นั่นเอง เห็นชื่อกระเป๋านักเรียนแบบนี้ ก็แน่นอนว่าต้องอิมพอร์ตมาจากต่างประเทศอยู่แล้ว ซึ่งเจ้ารันเซลนี้เดิมเคยเป็นกระเป๋าทหารตะวันตกมาก่อน จนกระทั่งสมัยเมจิที่ 18 โรงเรียน **学舎 (กัคชูอิน)** ที่เป็นโรงเรียนสำหรับราชินิกุลได้ยกเลิกการนั่งรถม้า หรือรถลากไปโรงเรียน เหล่านักเรียนทั้งหลายก็เลยต้องหันมาใช้กระเป๋ารันเซลหรือกระเป๋านักเรียนแบบทหารแทนเพื่อใส่ตำราเรียนและกล่องข้าว ครั้นจะใช้อย่างเดียวก็ดูจะกระไรอยู่ ก็เลยตั้งชื่อให้กระเป๋านักเรียนนี้ว่า **ランセル** ในภาษาดัชต์และแผลงคำศัพท์อีกเล็กน้อยเป็น **ランドセル** แบบญี่ปุ่นซะเลย...2 ปีผ่านไป นายกรัฐมนตรีในสมัยนั้นก็ได้อวยกระเป๋านักเรียนนี้แต่กฎกระทรวงของญี่ปุ่นที่กำลังศึกษาอยู่ที่โรงเรียนกัคชูอินและทำให้กระเป๋านักเรียนนี้กลายเป็นกระเป๋านักเรียนของเด็กอนุบาลและเด็กประถมของญี่ปุ่นไปโดยปริยาย

แม้รันเซลจะเป็นกระเป๋าสะพายหลัง คล้ายๆ กระเป๋านักเรียนธรรมดา แต่ก็มีจุดที่แตกต่างกันอยู่เล็กน้อย เพราะทรงของกระเป๋ารันเซลจะมีลักษณะอ้วนป้อม ทำให้สามารถใส่ตำรากระติกน้ำ รวมถึงกล่องข้าวได้อย่างสบายๆ แถมยังทำด้วยหนังทั้งใบอีกต่างหาก ทั้งนี้ราคาก็ขึ้นอยู่กับผ้าหนังที่นำมาทำกระเป๋านักเรียนด้วยเช่นกัน ใบหนังทำจากหนังแท้อย่างหนังวัว ราคา ก็จะเริ่มที่ 3 หมื่นกว่าเยนขึ้นไป แต่ถ้าใบหนังเป็นหนังเทียมก็จะถูกลงมาหน่อย ประมาณหมื่นกว่าเยนเห็นจะได้ เห็นราคาแพงอย่างนี้ แต่ซื้อใบเดียวก็คุ้มพอตัวอยู่

นะ เพราะด้วยลักษณะของกระเป๋านักเรียนที่ทนต่อการใช้งานจึงสามารถใช้ได้ตั้งแต่อนุบาลยันจบประถมกันไปเลย เท่านั้นยังไม่พอ เพราะความพิเศษของมันยังอยู่ที่ **สีของกระเป๋านักเรียน** อีกด้วย!

สีกระเป๋านักเรียนที่ใช้กันมีทั้งสีแดง สีดำ หรือแม้แต่สีเหลืองที่เห็นแล้วชวนมองไม่ต่างกับแฟชั่นสีผมของคนญี่ปุ่นเลย ซึ่งเด็กนักเรียนหญิงส่วนใหญ่จะสะพายใบสีแดง ส่วนเด็กนักเรียนชายจะสะพายใบสีดำนั่นเอง แหม แค่สีกระเป๋านักเรียนก็ดูน่ารักแล้วเห็นไหมเด็กที่ไหนก็อยากสะพายกระเป๋านักเรียนสวยๆ ไปโรงเรียนกันทั้งนั้นแหละ อ้อ...แต่ถึงสีมันจะเจ๋งขนาดไหน แต่ด้วยทรงอ้วนป้อมของมันก็มีข้อเสียในเรื่องน้ำหนักอยู่เหมือนกันนะ เพราะสะพายนานวันเข้าก็ทำให้หลังค่อมได้เหมือนกันว่าแล้วก็ทำให้ผู้ผลิตรันเซลทั้งหลายมาดูลักษณะของกระเป๋านักเรียนแบบล้อลากของเด็กไทยบ้างแล้ว เห็นลากขึ้นลงรถไฟฟ้ากับรถเมล์กันได้สบายๆ แถมไม่ต้องกลัวเรื่องหลังค่อมด้วย!

อ้อ ขอแอบกระซิบให้อีกอย่างว่า นอกจากมันจะมีสีที่ทรงและสีแล้ว พวกบุ๋มบุ๋มตาข่ายทั้งหลายก็ยังมักจะซื้อรันเซลไว้เป็นของขวัญต้อนรับหลาน ๆ ที่กำลังจะเข้าเรียนกันอีกด้วยนะเออ !... เจ๋งใช่ไหมละ ใครจะไปรู้ว่าจากกระเป๋านักเรียนใบหนึ่งจะถูกประยุกต์จนกลายเป็นกระเป๋านักเรียน แล้วก็กลายเป็นมาเป็นมรดกตกทอดให้ลูกให้หลานได้อีก ว่าแล้วก็อยากจะย้อนเวลากลับไปตอนอนุบาล จะได้ใช้กระเป๋ารันเซลบ้าง แต่เอ...สงสัยอายุจะเยอะเกินจนย้อนกลับไปไม่ไหวแล้วละมัง (ฮา)

ขอขอบคุณภาพประกอบจากอินเทอร์เน็ต

อาทิตย์ นิ่มนวล
ฝ่ายธุรกิจสัมพันธ์ ส.ส.ท.

พ่อแม่เข้าใจตุ้ม

สวัสดิ์ ครับ เพื่อนๆ นักอ่านชาว TPA News ทุกท่าน คอลัมน์ Small Talk ในส่วนนี้เรามาทำความเข้าใจจิตวิญญาณของความเป็นเกาหลีกันเถอะครับ แต่เป็นจิตวิญญาณชนิดที่เข้าใจพ่อแม่ผู้ปกครองอย่างที่เราเข้าใจยาก เราจะพาท่านไปพบกับชีวิตของเหล่าสาวน้อยวัยใส ที่ชอบวิ่งไล่ตามศิลปินดาราที่ตนชื่นชอบ พฤติกรรมเหล่านี้มาได้อย่างไรและทำไมจึงต้องแสดงออกมาอย่างนั้น เรามาตีแผ่ชีวิตของพวกเขาเธอกันครับ

ขอทำความเข้าใจกันว่า ศิลปินเกาหลีที่เราๆ ท่านๆ เห็นอยู่ทุกวันนี้ แต่ละคนแต่ละวงมีที่มาที่ไปแตกต่างกัน บางวงเกิดจากการอดิชั่นและฝึกฝนอย่างจริงจัง (จะว่าค่ายทหารก็ไม่ผิด) เห็นกันตั้งแต่นักกีตาร์ จนกระทั่งสวอยหล่อตามสมัยนิยม บางคนมาจากการเป็นดาราเด็ก หรือพิธีเซนต์เตอร์สินค้ามาก่อน จนผู้ใหญ่เห็นแววดึงตัวมาเป็นนักร้องก็มีเหมือนกัน ซึ่งถ้าเป็นกรณีแรกก็จะมีกลุ่มเพื่อนฯ คนที่ดูรายการทางโทรทัศน์ หรือคนที่ติดตามจากคลิป์วิดีโอต่างๆ ที่ติดตามกันมาตั้งแต่เริ่มอดิชั่นใหม่ๆ เกิดเป็นความผูกพันรักใคร่อย่างลึกซึ้งเหมือนญาติคนหนึ่งในบ้านเลยทีเดียว

ความผูกพันนี้นำมาซึ่งการสนับสนุนผลงานของศิลปินที่รักไม่ด้านใดก็ด้านหนึ่ง หรือเหมาหมดทุกด้านก็ไม่ใช่เรื่องแปลก (รักแล้วรักเลย) ไม่ว่าจะซีดีเพลง ไปสเตอร์ บัตรคอนเสิร์ต ของพรีเมียมต่างๆ ฯลฯ อาจจะถูกหลอกไปจนถึงบ้าน หรือที่พักของศิลปินเลยก็มี ฟังอาจจะดูไร้สาระสิ้นดีในสายตาของคนที่ยากจะมีอินเนอร์ร่วมด้วยอย่างผู้ปกครองแห่งๆ จริงๆ แล้วการชื่นชอบศิลปินไม่ใช่เรื่องผิดนะครับ เป็นเรื่องของรสนิยมของใครของมัน แต่อาจจะผิดตรงการแสดงออกนี่แหละ ในวัยรุ่นบางรายเข้าขั้นคลั่งเลยก็ว่าได้ ใครมาลบหลู่ดูหมิ่น หรือแม้แต่เอาไปล้อเล่นซ้ำๆ ก็อยากจะบอกว่า "ฉันไม่ซ้ำด้วย" ก่อเป็นชนวนการทะเลาะเบาะแว้ง ไม่เข้าใจกันในสังคมแวดล้อม ประมาดว่า "พ่อแม่ไม่เข้าใจหนู" ไม่รู้หรือว่าพวกไอป้าเขา

เป็นยังไง" แน่นนอน พ่อแม่ต้องการให้ลูกประพฤติตัวดี ใช้เงินอย่างรู้ค่า ไม่ใช่เอาไปยื่นกรี้ดๆ แบบเสียสติในคอนเสิร์ต หรือซื้อของที่ไม่มีความจำเป็นในการดำรงชีวิตมากและบ่อยเกินไป ซึ่ง...ขัดต่ออุดมการณ์ของน้องๆ ทั้งหลาย แน่นนอน ในบางรายมีสติมากพอที่จะต่อรองแบบมีชั้นเชิง คือตั้งใจเรียนให้ได้ดีๆ และนำเอาสิ่งดีๆ จากศิลปินมาเป็นแนวทางในการดำเนินชีวิต ปรับใช้ให้เกิดประโยชน์ น้องๆ เหล่านี้ใช้ผลการเรียนงามๆ มาขอกับพ่อแม่ว่า "เทอมนี้หนูสอบเกรด 4 รวดทุกวิชา หนูอยากได้..." ซึ่งจะไปแล้วมันก็เป็นเรื่องดี อาจจะดูหัวหมอก แต่ก็ช่วยเพิ่มอัตราต่อรองแบบมีน้ำหนักรับได้มากโขเลย (ชี้โพรงให้กระรอก) พ่อแม่ก็คงไม่ใจร้ายกับลูกที่ทำตัวดีได้ลงคอหรอกครับ

อยากจะฝากไปบอกน้องๆ วัยเรียนทั้งหลายว่า รักศิลปินรักได้ แต่ก็ต้องมีสติด้วยนะครับ รู้ผิดชอบชั่วดีและที่สำคัญอย่าหว่านเมล็ดตมั่วจนขาดการยับยั้งชั่งใจ เพราะพ่อแม่คงไม่ได้มาเห็นวินาทีที่น้องๆ วิ่งตัดหนารถตู้ศิลปินแล้วมาหวาดเสียวต่อสายตาผู้พบเห็นขนาดไหน หรือแม้แต่ชายของใช้ส่วนตัวไปซื้อบัตรคอนเสิร์ต... อันนี้ก็ไม่น่าปลื้มเท่าไรนะครับ เพราะหนูควรระลึกไว้เสมอว่าอย่าหาเงินเองไม่ได้ เงินที่ใช้ไปนะเงินคนอื่นนะ บางคนอยากได้กล้องถ่ายรูปคุณภาพสูง เล่นสกียาววาระบอกข้าวหลาม เอาไว้ถ่ายภาพศิลปินที่รัก บางคนอยากได้ตัวเครื่องบิน บินไปหาไอป้าที่เกาหลีซะเลย รมเจ้าพ่อแม่วันละสามเวลา...เมื่อวันหนึ่งหนุ่มมอซงย้อนไปหนูจะตลกตัวเองมากที่ขาดสติได้ขนาดนั้น แล้วก็อยากจะฝากคุณพ่อคุณแม่ผู้ปกครองด้วยว่า อยากให้เปิดใจรับฟังลูกๆ ด้วย (ถ้าฟังขึ้น) อาจจะใช้วิธียื่นข้อเสนอที่เป็นไปได้มาแลกเปลี่ยนกันก็ได้ เพราะการหักดิบ หรือปฏิเสธตั้งแต่ต้นจะนำไปสู่ความไม่เข้าใจกันในครอบครัวและอาจจะลุกลามไปเป็นปัญหาสังคมได้ครับ พบกันครึ่งทางโอเคสุด

อย่าทำให้ความชอบกลายเป็นความคลั่ง อย่าทำให้ออกติกลายเป็นการไม่รับฟังเหตุผลนะครับ ทุกอย่างมีที่มาที่ไป ขอแค่เข้าใจ ค่อยๆ คุยกันก็ใช้ได้แล้ว Small Talk ในครั้งหน้าจะเป็นเรื่องอะไรก็อย่าลืมติดตามกันด้วยนะครับ ฉบับนี้ลาไปก่อนแล้ว อันนยอง~

Small Tips

"แฟนคลับ" ในภาษาเกาหลีเรียกกันว่า **แฟน** (แฟน) ถ้าจะบอกสัญชาติว่าเป็นแฟนคลับชาวไทย ก็ต้องบอกว่า **태국팬** (แทกุกแฟน) ส่วนแฟนคลับสายมีดีที่แสดงออกเข้าขั้นโรคจิตจะเรียกว่า **사생팬** (ซาแซงแฟน) พวกนี้จะตามติดศิลปินที่ตนคลั่งไคล้จนแทบจะเป็นเงา สร้างความเดือดร้อนรำคาญให้ศิลปินอย่างมาก (แต่ศิลปินก็คงพูดมากไม่ได้)